

ת"פ 22239/03/15 - מדינת ישראל נגד יהודה רוסלס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22239-03-15 מדינת ישראל נ' רוסלס

בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד קארין עמירה
נגד

יהודה רוסלס

ע"י ב"כ עו"ד זכריה שינקולבסקי
הנאשם

גזר דין - ללא הרשעה

הכרעת הדין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), והוא זוכה מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיפים 382(א) ו-29(א) לחוק, היינו על ידי שניים או יותר, שיוחסה לו בכתב האישום.

2. נסיבות ביצוע העבירה כפי שנקבע בהכרעת הדין הן כדלהלן: ביום 15.09.13 בסמוך לשעה 23:30, בעת שיצא המתלונן מביתו לעשן סיגריה, הגיע למקום הנאשם. הנאשם פנה למתלונן וביקש לדעת מדוע הוא ואשתו מכנים את ילדיו בכינויי גנאי, וכשהמתלונן השיב לו "אתם כושים שחורים", הוא אמר לו "מדוע הוא מכנה אותם כך, מה הם עשו לו", ודחף את המתלונן דחיפה קלה בפניו עם כף ידו הפתוחה. מדחיפה זו נגרמה למתלונן נפיחות בשפה ובאף.

טיעוני ב"כ הצדדים

3. נתבקש והוגש תסקיר שירות המבחן ממנו נלמד אודות הנאשם, כיום כבן 39, יליד מקסיקו, עלה לישראל עם אשתו ובנם בגיל 21. קצינת המבחן ציינה את קשייו כעולה, לצד קשייו הכלכליים, את עובדת נטייתו לצריכת

אלכוהול וקשיו בהתגייסות לתהליך טיפולי. לצד זאת ציינה קצינת המבחן, כי מדובר באדם נורמטיבי בעל בסיס ערכי. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן בהמלצה להשית על הנאשם מאסר על תנאי וקנס. היא נמנעה מהמלצה טיפולית, כמו גם מהמלצה לביטול הרשעתו של הנאשם נוכח קשיו לשתף פעולה עם גורמי התמיכה והטיפול.

4. בטיעוניה לעונש, עמדה ב"כ המאשימה על הערך החברתי שנפגע ממעשי הנאשם, ההגנה על גופו של הפרט ובטחונו. לדבריה, מתחם העונש ההולם מקרה זה בנסיבותיו נע ממאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

5. באשר לנאשם, נטען כי מהתסקיר עולה כי הוא משתמש באלכוהול וכי הוא לא שיתף פעולה עם שירות המבחן. נתבקש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, לאמץ את המלצת שירות המבחן, להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ולהשית עליו מאסר מותנה וקנס.

6. מנגד טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא הביאה בחשבון את הנסיבות בהן בוצעה העבירה, בפרט התנהגות המתלונן שהביאה לתקיפה. הנאשם אמנם ניהל הוכחות אך גרסתו נתקבלה במלואה. הנאשם אינו אדם אלים והוא קיבל אחריות למעשיו. לדבריו, נסיבות אלו מצדיקות את ביטול ההרשעה והשתת התחייבות להימנע מעבירה.

7. הנאשם ציין כי לא פעל כראוי, הוא לא תכנן שכך יתגלגלו הדברים, אך המתלונן הציק לו ולילדיו מספר פעמים. הוא ציין כי הוא עובד כטבח בישיבה ומגדל עם אשתו 10 את עשרת ילדיו.

דין והכרעה

8. אכן, הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71א(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי, לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה ((ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

9. בעניין **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה...". בית המשפט נדרש אפוא, לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו

מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

10. אכן, במקרה זה, לא הוכחה פגיעה קונקרטית של ממש. המעט שניתן לומר בהיבט זה הוא כי הנאשם אב ל-10 ילדים, כולם קטינים, כלכלתם תלויה רק בו (שכן אשתו עקרת בית), ובשים לב לעבודתו, אפשר שבמקרה של הרשעה, ככל שיהיה צורך במציאת מקום עבודה אחר, הדבר יקשה עליו. ברגיל, פשיטא כי אין בכך די. ואולם, במקרה זה, בהיבט השני, היינו, חומרת העבירה בנסיבותיה, נוטה הכף באופן משמעותי אל עבר ביטול ההרשעה. התנאים שנקבעו בהלכת **כתב**, נועדו לסייע בקביעה האם מדובר במקרה בו ההרשעה מקימה יחס בלתי סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה.

11. אין, ולא יכולה להיות מחלוקת, כי הנאשם לא היה צריך לנקוט באלימות כלפי המתלון. מדובר במעשה שיש בו לפגוע בזכות האדם לשלמות גופו ובטחונו. הנאשם עצמו מכיר בכך והביע צער על מעשיו. הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו ולא ניסה לייפות אותם. עם זאת, אין מדובר באדם הנוהג באלימות והוא נעדר עבר פלילי. מעשה התקיפה שלו מצוי ברף הנמוך של עבירת התקיפה - דחיפה קלה בפניו עם כף ידו הפתוחה. גם תוצאות הדחיפה - נפיחות בשפה ובאף, אינן כה משמעותיות. ובעיקר - המעשה נעשה כתגובה לאמירות גזעניות, קשות ופוגעניות, כלפי הנאשם. זו הייתה תגובתו הספונטנית של הנאשם למשמע דברים אלו, אשר התווספו לדברים שנאמרו בעבר על ידי המתלון ורעייתו לילדיו של הנאשם, כ"חזירים" ו"כושים", אשר גרמו לילדים לפחד לעבור ליד ביתו בדרכם לביתם.

12. כפי שצינתי בהכרעת הדין, לא ניתן לקבל מצב בו התגובה לאמירות, גם קשות ומכוערות דוגמת אלו שאמר המתלון לנאשם, תהא אלימה. הציפיה היא כי גם אם מטיחים באדם דברים קשים ועלבונות, הוא לא ירים ידו להכות. לכן, לא ניתן היה לקבל את הטענה כי מדובר ב"זוטי דברים". ברם, התגרותו של המתלון באופן פוגעני ביותר בנאשם ובמשפחתו, התנהגות אשר באה לידי ביטוי גם בבית המשפט, כשהמתלון כינה את הנאשם ומשפחתו "אוויר", מעמידים את מעשיו של הנאשם באותה נקודה בה תוצאות הרשעתו בפלילים אינה עומדת באופן יחסי למעשה ולאינטרס הציבורי שבהרשעה.

13. אציין גם, כי הנאשם אמנם ניהל הוכחות, אך למעשה, כבר בתשובתו לאישום, הוא אישר כי היה מגע פיזי שלו במתלון, ואף לא חלק על כך שלמתלון נגרמה חבלה קלה שלא כללה דימום. הנאשם בחר לנהל הוכחות על מנת להוכיח את גרסתו כי לא תקף במכות אגרופ ואת הרקע למעשיו, סכסוך בינו לבין השכן, כאשר אשת המתלון השפילה אותו ואת ילדיו על רקע מוצאם. גרסתו לאירוע נמצאה מהימנה בניגוד לגרסת המתלון שהופיעה בכתב האישום.

בשים לב לכל האמור, אני מבטל את הרשעתו של הנאשם.

הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 5,000 ₪ להימנע מעבירת אלימות, בכלל זה איומים, במשך שנה מהיום. ההתחייבות תחתם עד ליום 1.12.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

בהסכמת הצדדים, גזר הדין ישלח לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ל' חשוון תשע"ט, 08 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.